

เทศน์อบรมคณะผ้าป่ารวมน้ำใจ ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗(๑๔.๐๐ น.)

ถือธรรมเป็นที่ตั้ง

วันนี้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเรา เฉพาะอย่างยิ่งทางภาคอีสานเป็นส่วนมากกว่าภาคอื่นๆ มารวมกันอยู่ที่นี่ ได้ร่วมมือร่วมใจกันมาบริจาคสมบัติเหล่านี้ เพื่อจะช่วยชาติไทยของเรานั้นแหละ ไม่ใช่ช่วยใครนะ สมบัติเงินทองเหล่านี้ตั้งแต่ก่อนเราก็พอช่วยเหลือพี่น้องทั้งหลายได้ เพราะมีการเทศน์ว่าการตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อเขาถวายปัจจัยมาได้มากน้อยเราก็ช่วยโลกไปโดยวิธีการต่างๆ เช่น สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการ โรงพยาบาล อย่างนี้ทั่วไปหมดๆ เงินก็พอหนุนกันไปๆ เวลาเราหยุดจากการเทศน์แล้ว เงินที่เขาถวายในการเทศน์นั้นก็ขาดไปพร้อมๆ กัน แต่ผู้ที่มาขอความช่วยเหลือนั้นไม่เคยขาดไป ยิ่งนับวันหนาเข้าทุกวันๆ มาขอเรา ที่เงินที่ได้มาช่วยก็ไม่มี มันก็จำเป็น

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายคงคิดเป็นห่วงเราอย่างนี้ จึงได้รวมหัวกันถวายจตุปัจจัยไทยทานตามมากตามน้อย มาเป็นงานใหญ่ขึ้นในวันนี้ ซึ่งจะได้เงินหลายบาทอยู่นะ เงินเหล่านี้จะไหลทั่วประเทศไทย กระจายไปทั่วประเทศไทยนั้นแหละ เงินทุกบาททุกสตางค์ที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานั้น เราแสดงความบริสุทธิ์เต็มตัว บอกว่าเราไม่เคยมีแม้หนึ่งบาท ที่เราจะไปจับไปหยิบเอาด้วยความหิวโหย ด้วยเจตนาที่เป็นอกุศล เป็นความไม่ดีงามนี้เราไม่มีเลย นับตั้งแต่จำนวนมากถึงจำนวนน้อย เราได้มาทำอะไรก็เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองๆ

แม้ที่สุดปัจจัยที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคเราตามอภัยาศัย เราควรจะได้รับเอาตามอภัยาศัยเราก็รับตามอภัยาศัย แต่เวลาเราจะทำประโยชน์ก็ลงช่วยโลกไปตามอภัยาศัยของเราทั่วไปหมดเหมือนกัน เงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมาเพื่อช่วยชาติและบริจาคมาหาเรา โดยเฉพาะจึงเป็นประเภทเดียวกัน เราออกช่วยชาติทั้งนั้น เราไม่เอาอะไรในโลกนี้ เราช่วยชาติด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราไม่มีอะไรบงกพร่องในหัวใจของเรา พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมเราเต็มแล้ว เคยประกาศก้องมาแล้วก็ปีก็เดือน เราเต็มมาแล้วตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งสถานที่ที่สร้างความดีให้เต็ม ประกาศข้างขึ้นในสามแดนโลกธาตุไหวไปหมดในคืนวันนั้นเราก็ได้ประกาศให้ทราบแล้วว่า วันที่ความดีของเราที่สร้างอรรถสร้างธรรมให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ตามความปรารถนาหรือความต้องการของเรานั้น คือขอให้พระอรหันต์โดยถ่ายเดียว และขอถึงนิพพานในชาตินี้

วันนั้นก็มาสนองความต้องการแห่งการบำเพ็ญของเรา ซึ่งเสียสละเป็นตายไม่ ว่าตลอดมา วันนั้นเป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลาห้าทุ่มพอดี หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร นี่เป็นวันความพ้อของเราภายในจิตใจ ปล่อยหมดสมมุติในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรติดใจ เรื่องราวอะไรที่จะมาเกี่ยวข้องอันเป็นเรื่องสมมุติทั้งนั้นถึง มาเกี่ยวข้องได้ ก็คือเรื่องของกิเลส กิเลสหมดสิ้นไปแล้วไม่มีอะไรกวนใจ มีตั้งแต่ความพ้อพ้อด้วยความเลิกละทุกอย่าง และความเมตตาที่กระจายออกพร้อมกันกับหัวใจที่พ้อในธรรมทั้งหลายแล้ว

จากนั้นมาก็แนะนำสั่งสอนประชาชน-พระเณรเรื่อยมา จนกระทั่งได้ออกช่วยชาติบ้านเมือง ก็เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการบำเพ็ญของเรานั้นแหละ ได้อุตส่าห์พยายาม โดยที่เราไม่ได้คิดไว้ก่อนเลยว่าเราจะช่วยพี่น้องชาวไทยอย่างไรๆ โดยมีโครงการอย่างนั้นเราไม่มี มีแต่ความจำเป็นที่มากกระเทือนในปัจจุบัน จึงได้เคลื่อนไหวตัวเองออกไปช่วยชาติเรื่อยมา อย่างนี้ สำหรับหลวงตาเองนั้นแม้จะติดจะติดไปทางไหนๆ ก็ตาม เวลานี้จะว่าเราอยู่ในจุดศูนย์กลางของชาติ ของศาสนา หรือของโลกของธรรมก็ไม่ผิด เพราะเรื่องของโลกก็ไม่พ้นที่ธรรมจะได้แนะนำสั่งสอน เพราะโลกนี้มีความบกพร่องอยู่เสมอเหมือนกัน ธรรมต้องได้เข้าไปอบรมสั่งสอนในฐานะที่เราเป็นลูกชาวพุทธ

ทางธรรมก็มีความบกพร่องไปตามสายของธรรม ก็ต้องมีการแนะนำสั่งสอน ดูคำว่ากล่าว หรือกระตุกกันตามแง่หนักเบาตลอดมา หลวงตานี้เลยกลายเป็นผู้อยู่จุดศูนย์กลางแห่งชาติและศาสนา เรียกว่าจุดกลางของชาติ-ศาสนาโดยตรงเลยก็ไม่ผิด เพราะเรื่องราวจะมาเกี่ยวข้องอยู่เรื่อย ที่ให้หลวงตาได้แนะนำสั่งสอน หรือกระตุกเอาบ้างในสิ่งที่ผิดมาก เราเคยเตือนมาเสมอ เพราะธรรมนี้เป็นสวากขาตธรรม เป็นธรรมที่สมบูรณ์แบบทุกอย่างแล้ว ถูกต้องหมดแล้ว นำไปสอนโลกที่กำลังบกพร่องต้องการความดีอยู่ ให้ได้นำสิ่งเหล่านั้นไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ

ด้วยเหตุนี้เองหลวงตาจึงต้องได้แนะนำสั่งสอนทั้งทางชาติบ้านเมือง ทั้งทางศาสนาเรื่อยมา โดยไม่ถือว่าหลวงตานี้เป็นใหญ่เป็นโต วิเศษวิโสกว่าท่านทั้งหลาย หรือกว่าผู้หนึ่งผู้ใด แต่เราถือเอาธรรมเป็นของวิเศษ ยกธงแห่งธรรมขึ้นมาประกาศสอนโลกให้รู้จักตามเหตุการณ์ของธรรมที่แสดงเท่านั้น เราไม่มีคำว่าได้ว่าเสีย ไม่มีคำว่าแพ้ว่าชนะ ไม่มีคำว่าฝ่ายนั้นฝ่ายนี้ เราไม่มี ธรรมเหนือโลกทั้งหมด เป็นผู้อบรมแนะนำสั่งสอนโลก เพราะฉะนั้นเราจึงสอนโลกได้ตามเหตุตามผลของธรรม ไม่มีคำว่าสูงกว่าต่ำ ลูบหน้าปะจมูกไม่มีในธรรม

ตรงไปตรงมาก็คือธรรม สูงต่ำอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี เทศน์สอนไปเพราะธรรมเหนือไปหมดแล้ว อันใดจะสูงก็ไม่เหนือธรรม เรานำธรรมนี้มาสอนโลกตลอดมาอย่างนี้เรื่อยมา ๆ

จนกระทั่งถึงวันนี้พี่น้องทั้งหลายก็มารวมน้ำใจกัน เพื่ออุดหนุนชาติไทยของเราด้วยการรักษาชาติไทยของเรามาก่อนแล้ว ก็อุดหนุนชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง สงบร่มเย็นต่อไป การที่จะทำให้มีความสงบร่มเย็นขึ้นขึ้นอยู่กับธรรมเข้าสู่ใจ ถ้าไม่มีธรรมเข้าสู่ใจใครจะเรียนมาฟากทวีปไหน ฟากโลกใด หรือเรียนมาจากโลกจรวดดาวเทียมก็ตาม โลกเหล่านี้เป็นโลกของกิเลสตัณหา ซึ่งสร้างพื้นสร้างไฟอยู่ทั่วดินแดนนั้นแล จะหาความสงบไม่ได้ถ้าไม่ใช่ธรรมเข้าแทรก ธรรมนี้เป็นน้ำดับไฟ เข้าไปที่ไหนเป็นความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน จึงเรียกว่าธรรม

เมื่อเราต่างคนต่างมีธรรมในใจไปประพฤติปฏิบัติตัว ตั้งแต่ส่วนย่อยถึงส่วนใหญ่ มีธรรมเป็นเครื่องประสานแล้ว โลกนี้จะพูดกันรู้เรื่อง ฟังกันด้วยเหตุด้วยผล แก้ไขตัดแปลงตามเหตุผลที่ผิด ถูก ดี ชั่ว ประการใดๆ ได้อย่างง่ายดาย ไม่ถือทิฐิมานะว่าเราเรียนสูง เรียนนั้นเรียนนี้ เป็นดอกเตอร์ดอกแต่ ดอกเตอร์ชี้หมาอะไรก็ตาม มันเรื่องของกิเลส เสกสรรปั้นยอดตัวเองขึ้นเป็นทองคำทั้งแท่ง แล้วก็เหยียบประชาชนพลเมืองทั้งหลายที่ตนถือว่าต่ำกว่าตนนั้นให้เป็นเชียงเท้า แล้วตนที่สำคัญว่าเป็นผู้สูงก็เหยียบเขาไป ๆ เท่านั้น

นี้ความรู้ของกิเลสเป็นการกระทบกระเทือนต่อกันและกัน ไม่ดีเลย ถ้าเป็นความรู้ของธรรมแล้วเข้ากันได้หมด เหมือนพ่อแม่กับลูก ลูกมีก็คนพ่อแม่รักเสมอกันหมด ผิด ถูก ชั่ว ดี พ่อแม่ตักเตือนได้เสมอกันหมด นี่คือธรรม เป็นพ่อเป็นแม่ของชาวพุทธเรา เราเป็นลูกชาวพุทธต้องฟังเสียงอรรถเสียงธรรม อย่าทำด้วยความชอบใจ ๆ โดยถ่ายเดียว ส่วนมากความชอบใจจะมีกิเลสเข้าแทรก ๆ ให้เกิดความชอบใจ โดยไม่ต้องมองหาเหตุหาผล ผิด ถูก ดี ชั่ว แล้วก็ทำลงไป สุดท้ายก็เป็นแต่ความผิด ๆ แล้วขนยาพิษเข้ามาเผาตัวเองอย่างนี้ไม่สมควรอย่างยิ่ง เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้เข้าไปพิจารณา

หลวงตานี้แก่ขนาดนี้แล้วจะอยู่ไปสักกี่วัน พิจารณาซิ ยี่มวันอยู่ก็ได้ อยู่กับลมหายใจ ใครจะมาให้ศีลให้พรให้อยู่เท่าไรตั้งร้อยปี ๆ เราก็ตูตเสียบ้างว่า โห้ย ร้อยปีนี่มันน้อยไปเราว่านั่น เราอยากให้เป็นกัป ๆ กัลป์ ๆ แต่ความหมายก็คือว่ามันเป็นไปไม่ได้ มันอยู่กับลมหายใจตรงนี้แหละ ใครก็อยากให้อยู่นาน ๆ เราไม่สนใจ ถ้าพูดตามหลักความจริงแล้ว เราไม่สนใจที่จะอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป เพราะเราแบกเรื่องธาตุเรื่องขันธ สมมุติทั้งหลาย ตลอดสิ่งที่กิเลสเข้าไปยึดไปถึง

โลกทั้งโลกนั้นก็เลยไปแบกไปหามหฺมด ใจเราจึงหนักมาก การประกอบความ
 พากเพียรก็เพื่อชำระสิ่งที่ไปยึดไปถือด้วยความสำคัญผิด ด้วยความเป็นธรรมของเรา
 พากเพียรเข้าไป แก่ไขเข้าไป สิ่งเหล่านั้นก็ค่อยปล่อยลงไป ภาระที่หนักก็ค่อยเบาลงๆ
 จิตใจก็ค่อยเบาขึ้นๆ เอาจนกระทั่งจิตใจหลุดลอยไปจากสมมุติโดยประการทั้งปวง ไม่มีสิ่ง
 ไตเหลือแล้ว ก็เหลือแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ พายู่พากิน พาหลับพานอน พาขับพาถ่ายไป
 วันหนึ่งๆ เท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรในแดนสมมุติทั้งสามโลกธาตุ เข้ากันได้กับภษิตที่
 พระพุทธเจ้าประทานแก่พระโฆษราช หนึ่งในมานพ ๑๖ คนว่า

สุญญโต โลกํ อเวกขสุสุ โฆษราช สทา สโต
 อตตานุทิจฺฉิตฺตํ อหจฺจ เหวํ มจฺจตุตโร สียา
 เหวํ โลกํ อเวกขนฺตํ มจฺจราชา น ปสฺสตี.

ดูก่อนโฆษราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า วางเปล่า
 ถอนอัตตานุทิจฺฉิตฺตํ เห็นว่าตนว่าเราว่าเขาออกเสีย จะข้ามพ้นพญามัจจุราชไปเสียได้ พญา
 มัจจุราชคือความตายนั้น จะมองไม่เห็นผู้พิจารณาตนด้วยจิตเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ นี่
 เป็นภษิตที่พระพุทธเจ้าแสดงแก่พระโฆษราช ภษิตอันนี้ก็เป็นธรรมของพระพุทธเจ้าเพื่อ
 รื้อขนสั้วออกจากทุกข์ เพื่อความสว่างไสว เราก็นำมาปฏิบัติเต็มกำลังของเรา

สุญญโต โลกํ อันนี้เราก็ไม่เคยคิดว่าจะเป็นสมบัติของเราได้ ทั้งๆ ที่เรากำลัง
 ดำเนินตามสายทางที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้โดยถูกต้อง ครั้นแล้วก็มาปรากฏกระจ่างแจ้ง
 ขึ้นมาในคืนวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ ประหนึ่งว่าโลกธาตุไหวไปหมด เวลากิเลสขาด
 สะบั้นลงไปจากใจ กิเลสจึงเรียกว่าหนักมากนะ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปประหนึ่งว่า
 โลกธาตุไหวไปหมดเลย ความจริงก็คือระหว่างกายกับจิตที่ผูกมัดกันมาเป็นเวลานาน ขาด
 สะบั้นจากกัน ระหว่างวิมุตติกับสมมุติขาดเครื่องสืบทอดต่อกันไปในวันนั้น

วันนั้น สุญญโต โลกํ เป็นสมบัติของเราอย่างเต็มหัวใจ สดๆ ร้อนๆ เราไม่ได้พูด
 ถึงว่าพระโฆษราชท่านเป็น สุญญโต โลกํ มาแล้วครั้งนั้นๆ ครั้งของเรานี้เป็นครั้งที่มืดบอด
 ไม่มี ขอให้ก้าวเดินตามธรรมของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งถึงขั้น สุญญโต โลกํ กิเลสขาด
 สะบั้นลงไปแล้ว จิตนี้ว่างเปล่าไปหมดเลย สุญญโต โลกํ โลกจะมีหนาแน่นขนาดไหนจิตใจ
 เป็นจิตตวิมุตติหลุดพ้นไปโดยสิ้นเชิง จึงไม่มีสมมุติใดๆ เข้าไปเกี่ยวข้อง นี่เป็น สุญญโต
 โลกํ

ถ้าหากว่าเราจะอยู่ตามธรรมชาติของจิตนี้เราไปนานแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็ปล่อยไป
 หมด ก็ยังเหลือแต่ธาตุแต่ขันธ์ สมมุติทั้งหลายปล่อยไปโดยสิ้นเชิง แต่ธาตุขันธ์ของเรานี้ยัง

ไม่สิ้นเชิง ยังมีสมมุติติดอยู่ในชั้นของเรา ใจที่หลุดพ้นไปแล้วก็ยังต้องได้รับผิตชอบ พากิน พาอยู่ พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย เยียวยารักษาด้วยวิธีการต่างๆ มีแต่เยียวยารักษา บำรุงร่างกายที่เป็นภาระให้เราได้รับผิตชอบนั้นแล ยังเหลืออยู่นี้เท่านั้น นอกนั้นหมดปัญหา โดยสิ้นเชิง ยังเหลือแต่เพียงชั้นที่มีลมหายใจสืบทอดอยู่นี้เท่านั้น พอลมหายใจขาดลงไป ชั้นทั้งหลายที่เป็นสมมุติอันสุดท้ายก็ขาดสะบั้นไปตามๆ กันจากความรับผิตชอบ อนุปาติเสสนิพพานผิงออกเลยทันที นั่นเป็นนิพพานล้วนๆ ไม่ต้องเป็นกังวลกับอะไรเลย นี่เราพูดจริง ๆ

เวลานี้เราอยู่กับโลกกับสงสาร เราก็อยู่ด้วยความเมตตาต่อกับโลกกับสงสาร การสละทำบุญให้ทานเรยกนี้ทำได้เลย ว่าประเทศไทยนี้ ไม่ใช่เราโอ้เราอดเพื่อเหยียบย่ำทำลายผู้ใดสถานที่ใด วัดใดลงเลย เราเอาหลักความจริงมาพูด เราเสียสละเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่เคยมีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา เราทำอย่างเสียสละด้วยความเมตตาต่อโลกล้วนๆ มาเมื่อมาถึงวาระธาตุชั้นก็อ่อนลงๆ ทุกวันๆ มีแต่ธาตุชั้นกวน กวนอยู่ตลอด โลกสงสารเขาไม่ได้กวน มีแต่ธาตุชั้นกวน ถึงจิตจะไม่ยึดไม่ถือ เข้าไม่ถึงจิต ความรับทราบมันก็มีอยู่ด้วยกัน เรียกว่ารับทราบแล้วก็เป็นการรับผิตชอบอยู่ในนั้นมันก็มี พอลมหายใจขาดไปเท่านั้นอันนี้ก็ขาดสะบั้นไปหมดเลย วิมุตติธรรม หรืออนุปาติเสสนิพพาน เป็นสมบุรณ์ขึ้นมาทันทีทันใด

นี่เราจะพูดตามหลักความจริง ความเป็นกับความตายของเรานี้เวลานี้มาแบ่งให้เป็นน้ำหนัก ว่าเราอยู่กับโลกนี้เราอยู่เพื่อความอนุเคราะห์สงสารโลกเท่านั้น จึงให้ความเป็นอยู่มีน้ำหนักมากกว่าความตายไป ถ้าไม่มีอะไรเกี่ยวกับโลกอย่างนี้แล้วความเป็นอยู่กับความตายไปของเรามีน้ำหนักเท่ากัน ดีไม่ดีว่าไปเสียยุ่งมันทำไมเท่านั้น ความตายจะหนักไปกว่าก็ได้นะ แต่เราก็อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายแนะนำสั่งสอน

อย่างที่เขาจะสร้างวิทย์ ตั้งวิทย์ขึ้นมาเพื่อความเข้าใจของบรรดาชาวพุทธเราจะได้เข้าใจในธรรม จะได้ซึมซาบเข้าสู่จิตใจ จะรู้ดีรู้ชั่ว แบ่งหนักแบ่งเบาพอได้ ไม่ได้หาบตั้งแต่ความทุกข์ บาปกรรมทั้งหลายเข้าเต็มตัวๆ เพราะการสร้างแต่บาป ด้วยความหลับหูหลับตาทำตามความทะเยอทะยานของกิเลสโดยถ่ายเดียว จะมีธรรมเข้ากระดูกให้รู้เนื้อรู้ตัวแล้วแบ่งสันปันส่วนกัน ถ้ายิ่งสู้มันไม่ได้ก็แบ่งให้กิเลสบ้าง แบ่งให้ธรรมบ้าง อย่าให้กิเลสเอาไปถูกลงโดยถ่ายเดียว ผู้มีธรรมย่อมมีการแบ่งออกจากกิเลสได้ ถ้าผู้ไม่มีธรรมมีแต่กิเลสกลืนเอาหมด กิริยาอาการทุกอย่างที่ออกมานี้เป็นเรื่องของกิเลสเอาไปถูกลงหมดเลย

จึงต้องมีธรรมเข้าไปยื้อแย่งแข่งดีกันแล้วก็แบ่งรับแบ่งสู้ พอเป็นตัวของเราบ้าง เป็นเรื่องของกิเลสเอาไปทรมานตัวของเราบ้าง เป็นเรื่องของธรรมอุ้มชูเราให้ไปสู่ความสุขความเจริญบ้าง จนกระทั่งความดีของเราสร้างไว้ด้วยความบึกบึนต่อสู้กับกิเลสไม่หยุดไม่ถอยก็หลุดพ้นจากกิเลส กิเลสไม่สามารถที่จะไปยื้อแย่งแข่งดีได้แล้ว ดังพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ท่านหมดโดยสิ้นเชิงตั้งแต่วันท่านตรัสรู้แล้ว นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น

ธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้ครี ไม่ได้ล้ำสมัยตามกิเลสเสกสรรปั้นยอ ปิดบังหัวใจสัตว์โลกให้หลงไปตามมัน ปิดทางอรรถทางธรรมที่จะไปสู่แดนพ้นทุกข์ที่เหนือวิสัยของกิเลสเสียได้ทุกอย่าง กิเลสไม่อาจเอื้อมถึง กิเลสมันก็เสียดายมันก็ต้องหึงหวง เราจะไปสร้างคุณงามความดีอุปสรรคจะเกิดขึ้นทันที ถ้าไปสร้างความซู้กับกิเลสไม่ต้องพูด หลับหรือตื่นไปได้ตลอดเวลา ไม่มีนาฬิกา ไม่มีเวลานาที ถ้าเป็นเรื่องของอรรถของธรรมแล้วจะดูนาฬิกา ดูเวลาล่าเวลา ธาตุชั้นนี้ก็ไม่ว่า เจ็บท้อง ปวดศีรษะ สุดท้ายก็เลยยกให้ว่าวาสนาน้อยไม่มีบุญ ไม่ไปทำบุญเสีย แล้วจะมีบุญเพราะการไม่ทำบุญเคยมีที่ไหน ไม่มีบุญก็ทำให้มี มีน้อยทำให้ได้มากมันก็ได้มากจากเราเอง ถ้าไม่ถูกกิเลสต้มเสียอย่างเดียวยังไม่ลืมหูลืมตา มันเกินไปมนุษย์ชาวพุทธเรา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณา

นี่พูดถึงเรื่องหลวงตาที่อยู่กับโลกเวลานี้ เราอยู่ด้วยความเมตตาสงสารโลก จึงแบ่งให้ความเป็นอยู่มีน้ำหนักรมากกว่าความตายไป ถ้าเป็นธรรมชาติของเราแล้วผ่านไปนานแล้วนะ ไม่อยู่ อยู่อะไรแบกธาตุแบกชั้นนี้ เคยแบกมาตั้งกับตั้งกลับ นรกอเวจีเราเคยตกทั้งนั้น ไปสวรรค์ชั้นพรหมเคยไปเคยมา เหมือนเราขึ้นบันไดลงบันไดนั่นแหละ ขึ้นสูงลงต่ำเป็นแบบเดียวกัน ก็ผ่านมามาก มันอยู่ในแหล่งแห่งกองทุกข์ด้วยกัน เมื่อถึงพระนิพพานแล้วหมด สิ่งเหล่านี้ไม่มีกวนใจเลย

พอจิตผางขึ้นมาจากสังหารกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว จิตกระเทือนทั่วโลกธาตุ ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่มีกิเลสอันใดที่จะเข้าไปขัดไปแย้งในจิตนั้นได้เลย มีก็มีเฉพาะธาตุชั้นนี้ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้เท่านั้น ถ้าธรรมตาแล้วเราไปแล้ว อยู่ทำไม อยู่แบกธาตุแบกชั้นนี้ แบกกองกระดูก สิ่งใดที่เราทำ วุสิต พุทธมจรรย์ งานการถอดถอนกิเลสก็ได้ทำให้สิ้นเสร็จลงไปแล้ว กต กรรมิย์ งานที่ควรทำ คืองานฆ่ากิเลสเราก็ฆ่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็อื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่าการฆ่ากิเลสไม่มี และก็ไปแล้ว ไม่มีอะไรเป็นปัญหาเลย แต่นี้ก็ยังอุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายกับพี่น้องทั้งหลาย

กรุณาคิดทบทวนถึงท่านทั้งหลายเอง แล้วคิดมาถึงหลวงตาที่อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายโดยไม่หวังอะไรกับพี่น้องทั้งหลายเลย เงินบาทหนึ่งหลวงตาไม่เคยแตะ

ทั้ง ๆ ที่ตะเกียกตะกายช่วยพี่น้องทั้งหลายตลอดมา ไม่ว่าจะทองคำ ดอลลาร์ เงินสด หลวงตา ออกมาแบบขาวกระจ่างเลย ใครจะมาโจมตีแบบไหนก็ตาม เขาโจมตีเราว่าเอาเงินไปไว้ที่ นั่นที่นี่ หรือเป็นทุจริตนั่นมันเป็นปากของเขา ความคิดเป็นอกุศล เป็นบาปเป็นกรรมของเขาต่างหาก เขาสร้างความชั่วใส่หัวใจของเขาต่างหาก

เราสร้างแต่ความดีงามทั้งหลาย แม้ความดีงามเราก็ไม่เอา เราพูดจริงๆ เราสร้าง ทุกวันนี้เราไม่ได้สร้างเพื่อเอาบุญเอาบาปที่ไหนเลย ความบริสุทธิ์ของเราพอเต็มตัวแล้ว อยู่ในขั้นพออันเลิศเลอ เราสร้างเพื่อประโยชน์แก่โลกด้วยความเมตตาสงสารเท่านั้น เราจึง กล้าพูดได้เลยว่าบริสุทธิ์สุดส่วนในการช่วยโลกคราวนี้ หรือจะหาใครมาเป็นคู่แข่งก็หามา หลวงตาคอยจะกราบผู้ที่ยิ่งกว่านี้ไป บริสุทธิ์ยิ่งกว่าเราทำเต็มความสามารถของเรา มัน น่าจะไม่เจอนะ เพราะเราทำด้วยความบริสุทธิ์จริงๆ

เราจะถือหัวใจเราเป็นกฎเป็นเกณฑ์ เราไม่ถือภายนอกเป็นสำคัญ เห็นแก่คนนั้น เห็นแก่คนนี้ เห็นแก่พรรคนั้นเห็นแก่พวกนี้ เห็นแก่ญาติแกว่งศ์ เราไม่มีในหัวใจ ธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความแม่นยำ ถ้าธรรมขัดข้องอะไรไม่ทำ ถ้าธรรมสะดวกแล้วผิงเลยๆ เราเดินตาม ธรรมตลอดมา เราไม่เอาโลกเข้ามาเป็นใหญ่ มากัดขวางหัวใจให้ธรรมก้าวเดินไม่ออกอย่าง นี้ไม่มี เราก้าวเดินเพื่อพี่น้องทั้งหลายก็ก้าวเดินอย่างนั้น ก้าวเดินด้วยการฆ่ากิเลส กิเลสมี เท่าไรแล้วก็พืดกันไปโดยลำดับจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไป ไม่มีกิเลสตัวใดมาต่อกรกับ เรา เราก็อบายวิมุตติสุขเต็มหัวใจเราตลอดมาอย่างนี้ละ

เวลานี้ก็กำลังช่วยโลก ได้อุตสาหะพยายาม พี่น้องทั้งหลายกรุณาอุตสาหะพยายามทุก คนๆ นะ หลวงตาเป็นผู้นำ นำด้วยความบริสุทธิ์ใจ นำด้วยความที่ท่านทั้งหลายตายใจได้ เลย เพราะเหตุไร เพราะเราตายใจเราแล้ว เราไม่สงสัยในเราว่าไม่บริสุทธิ์ มีความบริสุทธิ์ สุดส่วนตลอดมา ใครจะว่าอะไรก็เป็นเรื่องของเขาห้ามไม่ได้ เขามีปาก ตั้งแต่หมามันยังเห่า ได้ คนทำไม่จะเห่าไม่ได้ ก็ปล่อยให้เขาเห่าไปซีปากเขามี ปากเรามีเราอยากจะใช้ก็ใช้ ไม่อยากใช้ก็เฉย ใช้ไปในทางดีงามเป็นปากของเรา สร้างความดีต่อเรา สร้างในทางชั่วก็ปาก นั้นแหละ ทำให้ตกรอกหมอกใหม่ก็ปากนั้นแหละ เป็นปากของเรา ให้ปากันระวังปากอย่าให้ มันพาแหวกแนวลงนรกนะ จำให้ดี

วันนี้พระสงฆ์ท่านมาจำนวนมาก เราก็อสนใจบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ พระลูกพระ หลานทั้งหลายที่มาบวชในพุทธศาสนาเพื่อศีลเพื่อธรรม พอที่จะปลงใจลงได้ในวงปฏิบัติ เราพูดเป็นอรรถเป็นธรรมเหมือนกัน ในวงปฏิบัติมีวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มันเป็น ต้น พอที่จะก้มหัวกราบลงได้สนิทใจ ผากเป็นผากตายได้ ผากได้หมดทุกอย่างได้ในวง

กรรมฐาน ท่านผู้ทรงศีลทรงธรรม รักศีลรักธรรม อยู่ด้วยศีลด้วยธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ไม่ได้ อยู่ด้วยความโลภ ความทะเยอทะยาน ความติดความตื้นในลาภ ในยศ ในความสรรเสริญ เยินยอจนกระทั่งเป็นบ้าอำนาจอยู่เวลานี้ นั่นไม่ใช่ธรรม นั่นคือกาฝากมหาภัย สำหรับกัด ตัวเองๆ แล้วกัดชาติทั้งหลายให้ขาดกระจัดกระจายไปเพราะกาฝากมหาภัย

บวชเข้ามาเห็นแก่ลาภแก่ยศ แก่ความสรรเสริญเยินยอ เหล่านี้ไม่มีในธรรมวินัย มี แต่บอกให้ละเลยเสีย ละหมดสิ่งเหล่านี้อย่าเอามายุ่ง ให้ถือธรรมเป็นที่ตั้ง ตั้ง พระมหากษัตริย์หลายๆ องค์เสด็จออกบวชตามพระพุทธเจ้า ออกมาจากหอปราสาทราช มณเฑียร ไม่เคยถามถึงหอปราสาทราชมณเฑียร สถานที่อยู่ แม้เป็นเศรษฐีภุมมพินอกมา บวชก็เหมือนกัน ไม่เคยไปเกี่ยวข้องกับสกุลที่มั่งคั่งสมบูรณ์ของตนเลย ออกบิณฑบาตตาม ชาวบ้าน เขาได้อะไรมาใส่บาตรเสวยไปๆ ฉับไปๆ แต่การมุ่งอรรถมุ่งธรรมของท่านไม่ ลดละปล่อยวาง สุดท้ายก็เป็น สงฆ์ สรรณิ คจฉามิ ของพวกเราได้จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะท่านเห็นแก่ธรรม เห็นแก่ศีลแก่ธรรม ท่านไม่เห็นแก่กองมูตรกองคูด คือลาภยศ เยินยอสรรเสริญ ที่กำลังเป็นบ้ำกั้นในพระไทยของเราเวลานี้ มันมีแต่ผ้าเหลืองคลุมหัวมัน อยู่เท่านั้น หัวใจมันเป็นเทวทัต หัวใจเป็นพินเป็นไฟ ทำลายศาสนาตัวเอง ทำลาย พระพุทธเจ้า เหยียบหัวพระพุทธเจ้าได้ลงคอด้วยความหน้าด้านของตน นี่เสียไปหมดนะ

ขอให้ศีลมีธรรมบรรดาพระเถระเรา ตั้งใจปฏิบัติ บวชมาแล้วให้มีศีลสมบูรณ์ ตลอดไป อย่ามีความหน้าดีหน้าด้านสันดานหยาบ ข้ามเกินหลักธรรมหลักวินัย ให้มี ความสำรวมระวัง ศีลรักษาให้ดี สมาธิการอบรมจิตใจให้มีความสงบเรียบร้อย เอา อบรมลง ไป ผู้ที่ยังไม่ได้รากได้ฐานให้ตั้งคำบริกรรม มีสติกำกับกับคำบริกรรมของตน นี้เรียกว่าตั้ง รากตั้งฐานเบื้องต้น ให้มีสติเป็นเครื่องกำกับกับคำบริกรรม เราจะเอาคำบริกรรมไต่มาก็ตาม จริตนิสัยของเราชอบ แล้วนำนั้นเข้ามาบริกรรม เช่นพุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆเป็นต้น นอกนั้นก็บริกรรมได้ทั้งนั้นตามจริตที่ชอบใจ

ให้ตั้งอันนี้ ให้มีสติตั้งเป็นรากเป็นฐานอยู่ตลอดเวลา จิตใจที่เคยว่าวุ่นซุ่มมัวจะ สงบได้ด้วยสติ มันจะมีมากขนาดไหนในหัวใจของเราที่จะแสดงออกตามกำลังของกิเลส เมื่อกำลังของสติของเรามีอยู่แล้วบังคับได้หมด ไม่ออก คำว่าไม่ออกคือออกทางสังขาร ความคิดความปรุงเรื่องราวต่างๆ นี้เรียกว่าสังขาร สติกับคำบริกรรมบีบบังคับไว้ใน ช่องทางเดียวกัน คือมันจะออกทางใจ เราเอาคำบริกรรมติดไว้กับใจ เอาสติบังคับไว้เป็น อันดับที่สอง ความคิดที่เป็นสังขารของสมุทัยก็ออกไม่ได้ๆ ใจของเราเมื่อได้รับการ

บำรุงรักษาด้วยสติเป็นอย่างดีแล้วจะค่อยเป็นความสงบขึ้นมา ๆ จากนั้นก็กลายเป็นสมาธิ ความแน่วหนามั่นคงของใจขึ้นมา นี่เรียกว่าการปฏิบัติธรรม

ขอให้พระลูกพระหลานอย่าห่างเหินจากศีลจากธรรม เรื่องโลกเรื่องสงสารเป็นโลกามิสอย่าเอาเข้ามาเกี่ยวข้อง บิณฑบาตกับชาวบ้าน เขาให้อะไรมาเขากินได้เรากินได้ เท่านั้นพอ พอยังชีวิตอัตภาพให้เป็นไป แต่เรื่องหัวใจกับธรรมอย่าห่างเหินกัน มีสติเป็นพื้นฐานติดแนบอยู่ตลอดเวลา ใครบริกรรมคำใดให้มีสติ สติเป็นของสำคัญ ถึงสมาธิก็มีสติ ติดแนบ ๆ จนกระทั่งก้าวออกทางด้านปัญญา เมื่อจิตมีความสงบพอเป็นปากเป็นทางแล้ว ขอให้ก้าวเดินทางด้านปัญญา พิจารณาเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ แยกธาตุแยกชั้นธัมม์ สิ่งเหล่านี้เป็นยังงใจโลกถึงได้ติดได้พันจนกลายเป็นภูเขากฎเราขึ้นมา ภูเขาทิ้งลูกไม่ได้ติด แต่ภูเขานี้ติด ติดเขาติดเรา ให้แยกอย่างนี้ดู

พระพุทธเจ้าให้อาธรรมนี้เข้าสู่ในอาการห้าอย่างนี้ก่อน ท่านเรียกว่ากรรมฐานห้า ตจปัญจกรรมฐาน แปลว่ากรรมฐานมีห้าเป็นที่ทำ พิจารณาเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ คือหนังหุ้มหนังที่หนังที่มองเห็นได้ทุกวันนี้ มีหนังบาง ๆ หนังกำพร้าบาง ๆ พอลอกตาว่า สะอาดสะอาดแล้ว มีหน้าซำเอาอะไรมาฉาบมาทาให้สดสวยงดงาม มันจะสดสวยงดงามอะไรประสาหนัง พิจารณานี้ลงไป จากนั้นก็ทะลุเข้าไปหาเนื้อหาเอ็นหากระดูก ตับไต ไข่มุมอาหารใหม่อาหารเก่า มันจะเต็มไปด้วยส้วมด้วยถ่านทั้งนั้นในคนแต่ละคน ๆ

พอทางปัญญากระจายเข้าไปแล้ว ความยึดความถือ ความรักความชังอะไรที่เป็นเรื่องของกิเลส มันจะถอนตัวของมันออกมาด้วยปัญญา ให้พระลูกพระหลานพิจารณาทางด้านปัญญา พอจิตสงบไปแล้วเรียกว่าจิตอิมมอารมณ์ ไม่วิงเต้นไปตามอารมณ์ ถ้าจิตยังหิวในอารมณ์อยู่ พาให้พิจารณาทางด้านปัญญามันแฉลบออกไปตามกิเลสเสีย มันก็กลายเป็นสัญญา เป็นเครื่องมือของกิเลสพาก้าวเดินมาถูกลงตัวไปเสีย ต้องใช้ปัญญาในเวลาที่ยึดพอสงบ เรียกว่าจิตอิมมอารมณ์ เอา พิจารณาทางด้านปัญญาดังที่กล่าวนี้ ถือเป็นพื้นฐานจำเป็น

กาลใดที่ควรพิจารณาทางด้านปัญญา เอาให้แหลกแตกกระจาย ถือฐานของปัญญาได้แก่ร่างกายของเราเป็นพื้นที่แล้วเป็นมูลคราดมูลไถ คราดไถนี้ได้แก่สติปัญญา พิจารณาละเอียด แล้วก็คราดกลับไปกลับมา จนกระทั่งมูลคราดมูลไถละเอียดเรียบร้อย ควรแก่การปักดำก็ปักดำ อันนี้การพิจารณาทางด้านปัญญา เมื่อละเอียดลออส่วนใดแล้ว ความพอมมีมันบอกเองนะ อันใดที่พิจารณาพอแล้วจะปล่อยไป ๆ ให้พิจารณาอย่างนั้นตลอดนะ อย่าให้นอกเหนือจากงานของตน

พระกรรมฐานมีงานคือการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา นี่เป็นงานของพระมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาลจนกระทั่งทุกวันนี้ แต่มาถึงสมัยปัจจุบันนี้พระหลงเป็นบ้าไปหมด ไม่สนใจกับงานของพระ ไปสนใจกับงานของโลกของสงสาร เลยกลายเป็นงานของบุตรของคูมา ประดับหัวพระไปหมด เอายศ เอาลาภ เอาคำสรรเสริญเยินยอ ซึ่งเป็นเหมือนบุตรเหมือนคูหรือดินเหนียวติดหัวเข้ามาติดหัวตัวเอง ก็โอ้อ่าฟูฟ่าด้วยชื่อด้วยนาม ความดีแหม่นิดหนึ่งไม่เคยติดหัวใจ มีแต่บุตรแต่คู แต่บาปแต่กรรมเต็มหัวใจ ไม่เกิดอะไรเลย มีแต่ชื่อเฉยๆ เราอย่าให้เป็นอย่างนั้น คำว่าชื่อกับตัวจริงให้อยู่ด้วยกัน

คำว่าธรรมกับธรรมแท้เป็นยังไง ให้เข้ามาสัมผัสกันที่ใจด้วยการปฏิบัติของเรา เราจะได้เจอธรรมเจอธรรมเข้าเป็นลำดับลำดับ จิตที่มันจะคึกคะนองขนาดไหนก็ให้มันไปเถอะนะ ไม่มีอะไรเหนือธรรมไปได้เลย สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ขันติธรรม ความอดความทน ความอดสำหรับพยายามฟาดกันลงไปแล้วจะได้ผลขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ แล้วเหยียบหัวกิเลสทั้งหลายตัวชี้เกี้ยวชี้คร้าน เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นแก่รำແกรวยไปโดยลำดับ เวลารำแวยทางใจนี้มันปล่อยนะ ข้างนอกอาศัยเป็นช่วงเวลาเวลาที่มีชีวิตอยู่ภายในใจของเรานี้อบอุ่นตลอดเวลา มีชีวิตอยู่ก็อบอุ่น ตายไปแล้วก็อบอุ่นตลอดไปเลย นี่คือสภาวะของเรา ผู้ฝากเป็นฝากตายได้แก่ทาน ศีล ภาวนา ขอให้พากันบำเพ็ญ อันนี้ผู้ฟังเป็นฟังตายได้โดยแท้ นอกจากนั้นเราอาศัยด้วยกัน รู้ๆ กันหมดนั่นละทั่วโลกดินแดน

เมื่อธาตุขันธ์มีอยู่สิ่งเหล่านั้นก็จำเป็น แต่อย่าให้จำเป็นจนเกิดกิเลสได้ไม่พอๆ จนเป็นบ้ากับสิ่งเหล่านี้ไปก็แล้วกัน ให้รู้จักสมบัติภายนอก สมบัติภายใน สมบัติภายนอกคือวัตถุสมบัติ ที่อยู่อาศัย ปัจจัยต่างๆ สมบัติภายในได้แก่ความดีที่เกิดจากการให้ทาน รักษา ศีล ภาวนา นี่เป็นสมบัติภายในใจของเรา สมบัติภายนอกก็ให้มี สมบัติภายในคือธรรมก็ให้มีภายในใจ สำหรับพระนี่ให้หมุนเข้าไปในสมบัติภายใน ศีลสมบัติ สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ หลุดพ้นไปเลยทีเดียว นี่เป็นสมบัติที่เลิศเลอจากงานของพระที่ทำตามหน้าที่ของตนโดยตรง จึงขอให้พระลูกพระหลานทั้งหลายนำไปประพฤติปฏิบัติ อย่าจิตจางว่างเปล่าเฉยๆ มีแต่กิเลสเต็มหัวใจใช้ไม่ได้นะ

เอาละการแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ์ ท่านทั้งหลายมาวันนี้หลวงตาจึงขอขอบคุณและอนุโมทนากับพี่น้องทั้งหลาย ที่ได้มาร่วมกันเป็นกำลังอันใหญ่หลวงหนุนชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง และความสงบร่มเย็นไปตามอรรถตามธรรมได้ยินได้ฟังแล้ว วันนี้ก็สมควรแก่เวลาธาตุขันธ์ จึงขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพระลูกพระหลานที่ตั้งหน้าตั้งตามาช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ในบรรดาวงกรรมฐานรู้สึกว่าจะมาช่วยชาติบ้านเมืองนี้หนักมากยิ่งขึ้นกว่าวงใด ๆ นะ กรรมฐานช่วยทุกวิถีทาง วังเต็นชวนชววยทุกด้านทุกทางก็คือกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์ มั่นนี่ละ อย่างสายอาจารย์ชานันก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเหมือนกัน จึงเรียกว่ากรรมฐาน ครอบไปหมด วงกรรมฐานนี้ช่วยได้มากอยู่นะ ช่วยชาติบ้านเมืองทุกอย่าง ๆ ตลอดดูบาย ต่าง ๆ ที่จะชะจะล้างจะต้านทานกันนี้ก็เป็นวงกรรมฐาน ซึ่งเป็นผู้ถือไว้ซึ่งหลักเกณฑ์อย่าง แม่นยำ คือศีล คือธรรม ท่านยึดไว้ถือไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ อย่างแน่นอนนามันคงแข็งแแรง อยู่ในตัวของท่าน ไอ้ที่ไม่ทำเหล่านั้มันมีแต่มาทำลาย ๆ เป็นความเสียหาย ท่านไม่ได้ทำ ความเสียหาย มีแต่การรักการสงวนไว้เป็นประจำ

เราจึงสรุปความลงว่า การช่วยชาติในคราวนี้เห็นเด่นชัดในวงกรรมฐานสายพ่อแม่ ครูจารย์มั่นนี่เด่นมากที่สุด ช่วยทุกวิถีทางดังที่มองเห็นนี้เห็นใหม่ละ ท่านอุตสาห์พาลูก ศิษย์ลูกหาประชาชนมาเป็นลำดับลำดับ ช่วยทุกวิถีทาง หลวงตาจึงขอขอบคุณและ อนุโมทนากับบรรดาพระลูกพระหลานและพี่น้องประชาชนทั่วประเทศ ที่ได้ช่วยเหลือกัน เต็มกำลังความสามารถของตนตลอดมา ให้มีความสุขความเจริญทั่วหน้ากันเทอญ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz